

1) *Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende:*
 Forslag til Lov om Ændringer i Ulykkesforsikringsloven.

2) *Første Behandling af:*
 Forslag til Lov om Aldersrente.

Mødet hævet Kl. 2⁵⁵.

88de Møde.

Fredag den 20. Maj Kl. 1½.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændringer i Ulykkesforsikringsloven.

Valgt blev: *Birke, Ludvig Christensen, Gregersen, Hansen-Stavnsbjerg, M. C. Jensen, Jeppesen (Drusebjerg), H. P. Johansen, Olga Knudsen, Laursen, Lewinsky, Lyngsø, Jørgen Møller, Stegger Nielsen, Sørensen-Egaa og Tvede.*

Dernæst gik man til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Aldersrente.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 267).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg har den Ære for det høje Ting at forelægge Forslag til Lov om Aldersrente i den Skikkelse, hvori Lovforslaget er vedtaget ved tredje Behandling i det høje Folketing. Lovforslaget fremtræder ikke her som Udtryk for Enighed mellem Partierne, men dog paa en Række principielle Punkter saaledes, at det maa siges at være tiltraadt fra alle

Sider. Den Opgave, som i første Række foreligger for den nuværende Regering, er jo at faa tilvejebragt en Nedsættelse af Statens Udgiftsbudgetter, saaledes at man derigennem i saa stort Omfang, som de forhaandenværende Forhold muliggør det, giver Udtryk for, at Kronen har genvundet sin fulde Værdi, og dermed aabner Mulighed for, at Skatteydernes Byrde i nogen Maade lettes. Under Bestræbelserne herfor har det selvsagt ikke været muligt at gaa udenom Sociallovgivningen i al Almindelighed og da heller ikke udenom Aldersrenteloven, som jo er den sociale Lov, der foranlediger de største Udgifter. Disse Udgifter har været oppe paa over 70 Mill. Kr. De var i Finansaaret 1925—26 oppe paa ca. 70 Millioner, i 1926—27 paa ca. 67 og vil vel i indeværende Finansaar komme ned paa 64½ Mill. Kr. Men det drejer sig altsaa om en Udgiftspost af saa stor Vægt, at det var fornødent at tage op til nærmere Prøvelse Muligheden for ogsaa paa dette Omraade at naa til Beparelser.

Som ærede Medlemmer vil vide, var Aldersrenteloven neppe traadt i Kraft, før der fra forskellig Side rejstes Krav om ret dybtgaaende Ændringer. Saa længe jeg stod i Spidsen for Administrationen paa dette Omraade, indtil April 1924, stillede jeg mig paa det Standpunkt — hvilket jeg ogsaa paa forskellig Vis gav Udtryk —, at vel var det sandsynligt, at vi til sin Tid maatte skride til en Ændring af Loven, maaske ogsaa paa principielle Punkter, men at det vilde være fornødent, før dette skete, at man søgte indvundet saadanne Erfaringer, som kunde danne et sikkert Grundlag for en Revision. Efter at Loven nu har været gældende siden Finansaaret 1923—24, maa det siges, at hele Spørgsmaalet, ogsaa med Hensyn til Lovens Udførelse i Praksis, er saaledes afklaret, at det vil være forsvarligt at skride til de fornødne Ændringer. Rigsdagen, ogsaa dette høje Ting, har jo beskæftiget sig med forskellige Forslag til en Nyordning af Aldersrenten, Forslag, som dog alle, hvad den finansielle Ramme angaar, er gaaet ud paa enten en Udvidelse af denne eller i det mindste en Forbliven indenfor den finansielle Begrænsning, som den gældende Lov fastsætter. Man har derfor heller ikke kunnet bygge det Forslag, jeg oprindeligt fremsatte, paa noget af de Forslag, som har foreligger for Rigsdagen uden at blive færdigbehandlet og vedtaget.

De Betragtninger, som er fremført imod den gældende Aldersrentelov, har jo været forskellige. For det første har man hævdet, at Kredsen af Aldersrentenydere er for vid,